

Als al zijn materiaal in gereedheid gebracht was, begon de zanger zijn publiek rond zich te verzamelen. Hij wakkerde hun nieuwsgierigheid aan door te vertellen welke sensationele liederen hij nu weer op het programma staan had.

Zijn repertoire vermeldde minstens één lied over een of andere ramp of moord. Pas nadat hij zijn lied met de nodige uitleg had ingeleid, begin hij te zingen en na elke strofe pauzeerde hij nog eens om meer commentaar te geven bij het bezongene. Zo'n marktzangersoptreden duurde gemiddeld anderhalf uur.

De marktzanger was gewoon een zwervend bestaan te leiden. Hij was steeds onderweg naar een markt of op de terugweg van een andere. Zijn werkritme viel het best te vergelijken met dat van de gewone marktkramer, die dagelijks in verschillende steden zijn waren staat te verkopen.

De zanger had een uitgestippeld programma met markten die wekelijks terugkeerden. De marktgangers wisten al dat op die vaste dag een marktzanger naar hun markt zou komen en keken er reikhalzend naar uit, want de zanger betekende een welkome afwisseling in de grauwe sleur van hun dagelijkse leven.

De verplaatsingen gingen meestal per trein of met de fiets. In de winter was het marktlevens minder druk en leefde men min of meer van zijn spaarcentjes van de zomer. Sommige zangers brachten het winterseizoen door met optredens in café-chantants, in plaats van door weer en wind langs de markten te trekken.

Uit interviews met marktzangers en hun nabestaanden blijkt dat velen de teksten van hun liederen zelf schreven. Sommige zangers lieten hun schrijver talent ook vastleggen. Het opschrift "Woorden van.. ." of "gerymt door.. ." vinden we frequent weer op de liedblaadjes. Zangers die niet over de gave van het woord beschikten, gaven meer getalenteerden de opdracht hun teksten te schrijven. Het beste bewijs hiervan levert het onderzoek van Professor W.L. Braekman betreffende de briefwisseling tussen de marktzanger Pieter Eggerickx en ene Jacob Hendrik Arens, waarin deze eerste de laatste telkens om nieuwe liederen verzoekt.

Op de liedblaadjes staat nooit de componist vermeld, wel dichter, zanger, uitgever of drukker. De componist was niet belangrijk en meestal onbekend. Er werden immers bestaande melodieën gebruikt, want dan konden de luisteraars al meteen meezingen. Meestal stond de melodie bovenaan het liedblad vermeld. Bij voorkeur werden populaire, reeds gekende melodieën gebruikt.

uit: "Hoe hield de marktzanger zijn toehoorders in de ban van zijn lied ? Kort onderzoek naar de retorische technieken gebruikt in het moordlied.", Marijke Wienen in "Volkskunde : Driemaandelijks tijdschrift voor de studie van het volksleven", april-juni 1995, 96jg.nr.2, pp.154-175